

Коли ти була зо мною, ладо моє...

Володимир Свідзінський

Коли ти була зо мною, ладо моє,
Усе було до ладу,
Як сонце в саду,
А тепер розладнався світ, ладо моє.

Встала між нами розрив-трава.
Розрив-трава високо росте,
Розірвала ночі і дні.
Перше були вони як крила ластівки:
Верх чорний, спід білий, а крило одно.
Тепер вони як розламаний камінь –
Колють і ранять, ладо моє.

Стало тяжко нести мені час,
Туга рве мислі мої,
Як буря метає снігом.
Одна сніжинка паде на лід,
І вітер жене її в безвість,
Друга лягає при березі
У скований слід копита,
Третя розбивається об сук,
Стало тяжко нести мені час.

Я п'ю полинь, ладо моє,
Ввечері і вранці
Я п'ю полинь.
Та багато полині в степах,
Не спити її, не вигубити.

Я знаю: усе вмирає.
Квітка у полі,
Дерево в лісі,
Дитина в місті,
Усе вмирає, ладо моє.

Не в одні двері приводить нас вечір,
Не в одному вікні вітаєм ми ранок,

І забув я творити казку.
Так гостро дивлюсь,
А бачу тільки видиме,
Тільки можливе, ой ладо моє.